

◆ RAADHUSPLADSEN ◆

Jeg vil aldrig glemme denne velsignede Dag. Navnet Sommer har skrevet sig i Uforgængelighed i mit Hjerte, i et stedsegrønt Minde om Dagenes Dejlighed. Hvordan skal jeg gøre dem til mine? Jeg lovpriser i ekstatisk Vanvid dette Centrum for København, Raadhuspladsen, en Højsommerdag i Juli, hvor Hotellernes Markiser raaber festligt hvide i Solen, hvor den kære Asfalt er blank af Trafik, Luften ceylonblaa, og Pigerne hvide fra Sko til Skærmhatten. Elskelige, elskelige. Raadhustaaet glimter gyldent, Sporvognene vaager overfyldte over Trafikens Skønhed, Travlhedens Helligdom. Cyklerne, o Cyklerne synger, ringer, melodisk, yndefuldt og fint. Dagen kimer sin Larm sødt ind i mit Øre, Sommerdagen, Farverne, Livet.

I Metroplets Midte, i Verdensstaden Københavns Centrum Raadhuspladsen vil jeg hensynsløst imod min Skæbne

lade Timerne bringe mig Rækker af Glæder, af smaa, myldrende Oplevelser. Færdslen, Malstrømmen skal være den brusende Flod, hvori jeg bader mig i stum og ydmyg Henrykkelse.

Jeg runder Pladsen fra Vestervoldgades Fliser, sluger Sidste Nyt fra Krigsskuepladserne og Ufredens og Forfærdelighedens Verden, studerer Fotografierne i Pressens Vinduer. Kejser Vilhelm i Col del Rosso paa den italienske Front. Engelske Flyvemaskiner i Start. Amerikanernes Indtog paa Piccadilly. Møde i Ungarns Deputeretkammer. Jeg gaar videre, møder de forkyndende Avissælgere, til hvem jeg beslutter at skrive en Tropsang, en Opsang, en virkelig skøn Tekst til Grund for deres Raaben, som jeg synes mangler Fasthed, Farve, Ungdom og Klang. De tjener Aktuelitetens hellige Sag! De propaganderer for Øjeblikket, af hvilket alting afhænger. Nuet. Det, som er. Dets Pris! Jeg lytter til det hvide Døgn disharmonisk bankende Hjerte. Sidste Nyt fra i Dag. Østrig sulter. Irlænderne gør Revolution!

Frederiksberggade. Strøgets snævre

Gab spyr sine Mennesker ud, sine ilende Tusinder, sine Glade, sine Travle, sine Rige, sine Trætte, sine Onde og Gode. Op af den forvirrede Strøm, den bestandigt vekslende og duvende Menneskeflod dukker Dagens Ansigter iblandt med Sommerens valfartende Gæster i København: Jesper Simonsen, Sam Eyde, Bjørck, Burmester, Frits Johansen (Eksportøren, Kvægtorvet!) Friedmann, Fonnesbech, Cajus Bruun, Arne Petersen, Rump, Fabricius. Kommer der ikke flere? Det er mit myldrende Kor. Der er mange, mange. Det er min Bys Mænd som smiler, som haster afsted, som grubler i Ansvarets Navn, som sætter Bevægelse og Hvirvler i Tingene, som ler. Velkommen til den aabne Raadhusplads, til Aviserne, Sporvognene, Droscherne, til »Paraplyen«, Industricaféen, Bodéga, Dagmarcaféen, Paladshotellet. Velkommen til den elskede Plet, hvor vi lever, føler at vi virker, og hvor vor Vej gaar. Velkommen til denne Julidag i vor unge, smilende Bys Midte!

Jeg baner mig Vej gennem Menneskemylderet, spejdende efter Menne-

sker, jeg slet ikke kender, sammenlignende Ansigterne, studerende Gangen hos en ung Pige, som pludselig kommer imod mig. Jeg genser jublende Anledningen til at falde i Forbavselse over den menneskelige Skabning. Gud hjælpe mig, hvor hendes Fod er et Mesterværk, som i dristig Ynde forraader Skaberens kolossale Følelse for Linjerne, Kærlighed til Fodens Idé. Det er Edens forklædte Eva i musegraa Spadseredragt, Tyllshat, hvid Ræv, sølvfarvede Raasilkestrømper og Ruskinds-sko, hun er skabt i Dag, i denne Time, i dette Mødets søde Øjeblik, hvor hun ligesom springer ud i min Bevidsthed — en ung og bøjelig, blidt susende Sølvpoppel. Jeg krør mig, jeg soler min hvide Vest i Glansen af dit himmelske Blik. Spejl dig du skønne, i mine blændende ulastelige Lakstøvler. Vi Ungdommen møder hinanden, vi har Smil tilovers. Ha, beundrer du Linjerne i min tynde Paraply? Det farer som et saligt Budskab igennem mig, da hun smiler. Hvad, du Verden, du skønne Dag, skal jeg fordre mere end dette Evasmil? Er der Paradis paa Raadhus-

pladsen? En ung Piges Smil! Ak, Asfalten blir som en Have, hvor et Hjertes momentane Sum af ømme Tanker blomstrer som Aurikler, Jasminer og Stedmoderblomster —.

Fortumlet et Sekund af denne Oplevelse opfatter jeg pludselig en Summen af fremmede Tungemaal, Detonationer, der kalder Udlandene frem i min Bevidsthed. Jeg vil vidne ved Eder Bulgarer, Russere, Finner, Tyskere, Amerikanere, Negere, Svenskere og Englændere, fra Varna, fra Moskva, fra Helsingfors, fra Hamburg, fra New York, fra Stockholm og London, at denne By, København, denne Plads, Raadhuspladsen er et værdigt Søsterbillede til de store Metropoler, er en Verdensstad som Eders, er en By af continental Pragt, Storstadssnit, af Elegance. Ser I »Terminus«, som løfter sig derude? Ser I Dampen fra de underjordiske Toge? Ser I Boulevardernes Løv? Ser I den blaa Røg over Wivels Restaurants franske Køkken? Ser I Kuplen paa Axeltorvs Bank? Kuplen paa Dagmar, Taarnene paa Bristol (hvor er, o din forsvundne, yndefulde

Fortovscafé?), Raadhuset og Paladshotellet? Ser I denne mægtige Arena af blank Asfalt, hvor Sporvognene drejer, Bilerne manøvrerer i Strømmen, Equipagernes Seletøj ringer, og det nationale Tog af Cykler synger sødt og symphonisk? Jeg vil høre Eders ubegribelige Sprog bekende, at I glade gæster en smuk By. Det er Nordens unge Hovedstad, vor By, vor By.

Fortovscaféerne. Her blomstrer et Liv af Elegance og Skødesløshed. Her slænger vor Bys internationale Selskab en Eftermiddagstime hen, i Beruselse over Gadernes Charme, i Stilhed, i Stilheds Fest. Se, en Dame sidder bøjet over sit Bords hvide Dug. Hendes Hænders Ynde, hendes Bevægelser henrykker mig. Fortovscaféernes Milieu af Mennesker tiltaler mig rent artistisk, deres Bevægelser, deres Lydes Sammensætning, Farvernes Vekslen og Uro. Jeg slænger min lange Krop i en umærkelig rytmisk Takt til disse Stemmers og Bevægelsers Musik. Jeg læser interesseret i Ansigter og Øjne, og nyder denne Følelse af et Blik, der hviler paa mig. Der skinner et Par blanke,

hungrende Øjne. Se, disse sorte, funk-
lende Stene, der udstraaler al Kvindens
Hemmelighedsfuldhed og Magt. Hun
kunde se ud til at være en Russerinde.
Hun sidder med Benene overkors og
hendes Knæ danner under hendes Kjo-
les fine, lysegraa Klæde en lille Pyra-
mide af Foldernes decante Ynde. Hun
minder mig om Marie af Orleans!

Jeg runder Pladsen videre forbi Ca-
féen. Raadhuset! Nyrops Hus, Muslin-
gskallen. Paa Trappen staar jeg og
ser Pladsen myldre af Mennesker, hvi-
de Kjoler, Straahatte. To Vogne kom-
mer kørende, hvidkjolede, hurraraa-
bende Studiner. Under deres kinesiske
Parasoller og den smykkede Vogns Løv
sidder denne glade Klump unge Piger
og istemmer rungende Glædeshyl, der
nærer min Festfølelse, min Glæde. O,
denne Dag paa Raadhuspladsen. Leve
dens Travlheds Skønhed, leve dens hvi-
de Kjolars flygtige Fest, leve den gyld-
ne Dag med grønt Liv, Vogne, røde,
kinesiske Parasoller, Hovslag i Asfalt,
Fortovscaféer, Kolonner af hvidt fak-
lende Markiser, leve dens Duft og con-

tinental Skønhed. Hurra! Hurra! Hør
Studinerne. Hurra! Hurra! O, Piger —.

Industricaféen. Jeg gaar over mod
Paraplyen. Jeg gaar mod Strømmen,
som kommer inde fra Byen, denne
velgørende Trængsel og Trafik, som
jeg tørster efter og begærligt har kastet
mig i. Jeg ved, at jeg gaar paa min
Raadhusplads, min elskede Raadhus-
plads. Jeg ved det, og jeg grunder paa
det. Jeg er i min Bys Midte, i den
hedeste Menneskestrøm, midt i den
mangfoldige Ytring af Liv, hvor jeg
aldrig er hjemløs.